

Curtea Supremă de Justiție
D E C I Z I E

06 decembrie 2023

mun. Chișinău

Curtea Supremă de Justiție
Completul de judecată în componența:

Președinte – Țurcan Anatolie,
Judecători – Daguța Sergiu, Mânăscurtă Igor,

examinând admisibilitatea recursurilor declarate de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Tăut Dorina și de către avocatul Dumneanu Radu, în numele părții vătămate Guțu Constantin, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 21 iunie 2022, în cauza penală în privința inculpatei

Moglan Marina xxxxxx.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 29.01.2019 – 11.03.2020;

Instanța de apel: 12.05.2020 – 21.06.2022;

Instanța de recurs: 09.08.2022 – 06.12.2023.

Asupra recursurilor menționate, completul de judecată al Curții Supreme de Justiție

c o n s t a t ă:

1. Prin sentința Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani din 11 martie 2020, Moglan Marina a fost achitată de sub învinuirea comiterii infracțiunii prevăzută la art.207 Cod penal, din motiv că fapta nu întrunește elementele infracțiunii.

Acțiunea civilă înaintată de partea vătămată Guțu Constantin privind încasarea prejudiciului moral de la Moglan Marina a fost respinsă ca neîntemeiată.

2. Pentru a pronunța sentința, prima instanță a constatat că Moglan Marina se învinuiește că, la 04 iunie 2018, aflându-se în municipiul Chișinău, urmărind scopul scoaterii ilegale a copiilor săi minori din țară - Xxxxxx xxxxxx xxxxxx născut la xxxxxx și Xxxxxx xxxxxx xxxxxx, născută la xxxxxx și, în acest fel, să stabilească domiciliul minorilor în România, fără acordul fostului soț Guțu Constantin, cunoscând cu bună-știință despre pronunțarea la 29 mai 2018 a deciziei Curții de Apel Chișinău, definitive și executorii, prin care s-a refuzat înapoierea copiilor minori la locul habitual de trai al acestora în România, xxxxxx, xxxxxx xxxx, xxxxxx, xxxxxx , a depus cereri de eliberare a pașaportului cetățeanului Republicii Moldova pe numele Xxxxxx xxxxxx xxxxxx și Xxxxxx xxxxxx xxxxxx la Agenția Servicii Publice, fără acordul fostului soț Guțu Constantin în acest sens, fără a contesta refuzul fostului soț la ieșirea copiilor

minori din țară în instanța de drept comun competentă, precum și tănuind că scopul real al perfectării pașapoartelor este să plece să domicilieze peste hotare cu minorii, astfel încălcând prevederile art.3 alin.(5) al Legii nr.269 din 09.11.1994 cu privire la ieșirea și intrarea în Republica Moldova.

La 04 iunie 2018, urmărind același scop, tănuind faptul că scopul real al ieșirii din țară este stabilirea minorilor Xxxxxx xxxxxx xxxxxx și Xxxxxx xxxxxx xxxxxx cu traiul peste hotare, pentru ca să nu fie obligată să prezinte declarația scrisă a ambilor părinți, prin punctul de trecere al frontierei de stat Leușeni - Albița, a scos ilegal copiii minori din Republica Moldova, plecând în România în scopul stabilirii cu traiul peste hotare, contrar dispozitivului deciziei Curții de Apel Chișinău din 29 mai 2018 și fără a avea consimțământul legalizat notarial al fostului soț Guțu Constantin, astfel încălcând prevederile art.1 alin.(4) al Legii nr.269 din 09.11.1994, cu privire la ieșirea și intrarea în Republica Moldova, care prevede că, în cazul în care minorul pleacă să domicilieze în străinătate, este necesar consimțământul, exprimat prin declarație, al ambilor părinți ale căror semnături se legalizează notarial, iar în cazul altor reprezentanți legali - consimțământul acestora, exprimat prin decizia autorității tutelare.

Acțiunile inculpatei au fost încadrate de către organul de urmărire penală în baza art.207 Cod penal - scoaterea copilului din țară pe o cale ilegală, în scopuri altele decât cele în Lege.

3. Procurorul a declarat apel, solicitând casarea sentinței, cu pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpata să fie condamnată în baza art.207 Cod penal la 2 ani închisoare, cu suspendarea condiționată a executării pedepsei pe o perioadă de probațiune de 2 ani, în temeiul art.90 Cod penal.

În motivarea apelului a invocat că:

- acuzarea a prezentat suficiente probe în scopul demonstrării vinovăției inculpatei în comiterea infracțiunii incriminate, iar soluția instanței de fond de achitare este greșită și contravine probelor administrate;

- considerând că nu s-au confirmat acțiunile ilegale incriminate inculpatei, prima instanță nu a indicat motivele respingerii probelor acuzării și acceptării probelor apărării, sentința fiind nemotivată, or, instanța este obligată să argumenteze admiterea sau respingerea probelor;

- intenția directă la comiterea infracțiunii se deduce din faptul depunerii de către inculpată a cererii de perfectare a pașapoartelor copiilor minori - cetățeni ai Republicii Moldova, la 31.05.2018, la 2 zile de la pronunțarea la data de 29.05.2018 a deciziei instanței de apel, prin care s-a refuzat restituirea copiilor la locul habitual în România, iar ulterior, modificarea termenului de examinare a cererilor de eliberare a pașapoartelor și depunerea la 04.06.2018, a cererii de modificare a termenului comenzii și de eliberare a pașapoartelor în termen de 3 ore, ce conturează intenția directă de comitere a infracțiunii prevăzute de art.207 Cod penal, cu ignorarea inclusiv a deciziei Curții de Apel Chișinău. În acest sens, sunt relevante și afirmațiile inculpatei că, a participat la examinarea în apel a cauzei civile și a primit copia dispozitivului deciziei, prin care s-a refuzat restituirea copiilor în România, inclusiv faptul că la câteva zile a mers și a solicitat perfectarea pașapoartelor pentru minori, precum și faptul că cunoștea despre necesitatea prezentării acordului celuilalt părinte la scoaterea din țară a copiilor, situație care urma să fie aplicată și la ieșirea cu copiii din Republica Moldova;

- împrejurările confirmă intenția directă a inculpatei de a scoate copiii din țară, fără acordul celuilalt părinte, deci, ilegal, iar argumentele apărării, însușite în totalitate și redade de

prima instanță în sentința, sunt improprie, deoarece nu prezintă importanță faptul că copiii aveau atât cetățenia României cât și a Moldovei, că aceștia au domiciliat atât în România cât și în Republica Moldova

- prezentă importanță că, în perioada anului 2015 - 04 iunie 2018, minorii au domiciliat și au fost înmatriculați la studii în Republica Moldova, or, anume aceste circumstanțe au fost reținute la emiterea deciziei prin care s-a refuzat restituirea copiilor la locul lor habitual de trai, precum și interesului superior al copilului așa cum acesta rezultă din tratatele internaționale la care Republica Moldova este parte.

Prima instanță nu s-a expus asupra refuzului restituirii copiilor minori la locul lor habitual de trai - în România, recunoscut prin decizia Curții de Apel Chișinău din 29.05.2019, neglijând interesul superior al copiilor. În sentință sunt acceptate doar argumentele apărare că:

- *la dosar nu a fost anexat titlu executoriu cu privire la faptul că această hotărâre a fost pusă în executare, în cadrul urmăririi penale, până ce cauza să fie expediată în judecată, inculpata a prezentat, dovada că prin sentința civilă din Iași, România, nr.7069/2018 din 13.06.2018, s-a dispus ca exercitarea autorității părintești față de minorii Xxxxxx . și Xxxxxx . să se facă exclusiv de către mama lor Moglan Marina;*

- *din declarațiile inculpatei Moglan Marina reiese că, dezacorduri formulate în mod oficial de către Guțu Constantin - referitor la faptul că poate să se deplaseze cu copii peste hotarele Republicii Moldova nu i-au fost comunicate. La fel, nu i-au fost aduse la cunoștință careva acte de executare a deciziei Curții de Apel Chișinău din 29.05.2018. Dimpotrivă decizia a fost casată prin decizia Curții Supreme de Justiție din 04.04.2019, prin care s-a menținut hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 05.04.2018 de înapoiere a copiilor minori la locul lor habitual de trai în România.*

Consideră acuzarea că, poziția instanței este improprie și părtinitoare, or, Codul de procedură civilă expres prevede că - hotărârile instanței civile, supuse apelului, sunt definitive, respectiv - executorii, fără a fi condiționate de emiterea titlului executoriu.

Prin sentință s-a acordat valoare hotărârilor judecătorești pronunțate în România, justificând acțiunile inculpatei de încălcare a hotărârilor judecătorești definitive și executorii pronunțate în Republica Moldova. La fel, invocând probe care nu existau la momentul consumării infracțiunii - 04 iunie 2018, și anume, decizia Curții Supreme de Justiție din 04.04.2019, *instanța a încălcat prescripțiile art.325 Cod de procedură penală, potrivit căror judecarea cauzei în primă instanță se efectuează numai în privința persoanei puse sub învinuire și numai în limitele învinuirii formulate în rechizitoriu.* Decizia Curții de Apel Chișinău din 29.05.2018, recepționată de inculpată, era în vigoare, definitivă și executorie în momentul comiterii infracțiunii, iar caracterul infracțional al faptei nu este afectat de hotărârile pronunțate ulterior de instanțele civile, mai mult - de cele pronunțate în România.

Instanța de fond nu a examinat complex și obiectiv actele enumerate, nu a indicat valoarea probantă a acestora, iar unele dintre ele nici nu existau la momentul expedierii cauzei penale în instanța de judecată, circumstanțe care indică direct că sentința adoptată este una ilegală și vădit neîntemeiată.

Mai mult, subiectivismul instanței în raport cu partea apărării rezultă și din afirmația că, inculpatei i s-a adus la cunoștință învinuirea la data de 26.11.2018, iar la data de 04.01.2019 s-au prezentat materialele de urmărire penală, cu întocmirea rechizitoriului, fără a se tine cont de materialele prezentate de apărare. Contrar aprecierii instanței, procurorul nu a admis nici o

abatere de la normele procesual-penale, iar învinuita și apărătorul acesteia au refuzat a se prezenta la procuror pentru prezentarea materialelor în mod neîntemeiat o perioadă îndelungată de timp, conduita rău intenționată a părții apărării nefiind imputabilă procurorului, mai ales - luând în considerare că toate cererile de amânare a acțiunilor procesuale au fost anexate la cauza penală, urmând ca judecătorul să dea apreciere actelor anexate de apărător.

Concluziile instanței nu reprezintă o motivare temeinică a hotărârii de achitare adoptată în baza unei analize logice a probelor, ci doar acceptarea argumentelor apărării, nemotivate și neadaptate la circumstanțele concrete ale cauzei penale.

Instanța de fond greșit a motivat că, modificarea termenului de obținere a pașapoartelor, precum și neexecutarea hotărârii judecătorești civile, nu se regăsesc în componența de infracțiune prevăzute de art.307 Cod penal. Însă, inculpatei i s-a incriminat concret săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.207 Cod penal - scoaterea ilegală a copiilor din țară, iar faptul modificării termenului de perfectare a pașaportului a fost invocat de către procuror doar pentru a proba intenția directă a inculpatei la scoaterea copiilor din țară - conștientizarea caracterului prejudiciabil al acțiunii sale, prevederea de către aceasta a urmărilor prejudiciabile a acțiunilor sale și urmărirea conștientă a survenirii acestor urmări.

Astfel, solicită ca sentința urmează să fie casată, cu pronunțarea unei soluții de condamnare, în care să fie admise probele acuzării și al respinse probele apărării. Or, probele administrate demonstrează caracterul prejudiciabil al acțiunilor inculpatei, care cunoscând că nu deține declarația autenticată notarial a tatălui copiilor - fostul soț Guțu Constantin, obținută în condițiile legii (document obligatoriu), la data de 04.06.2018, a părăsit teritoriul Republicii Moldova, plecând să domicilieze peste hotare cu copiii minori, astfel, prin acțiunile sale realizând latura obiectivă și subiectivă a infracțiunii, circumstanțele combătând concluzia că - fapta inculpatei nu întrunește elementele infracțiunii prevăzute de art.207 Cod penal.

3.1. Avocatul Dumneanu Radu, în numele părții vătămate Guțu Constantin, a declarat apel, solicitând casarea sentinței, cu pronunțarea unei noi hotărâri.

În motivarea apelului a indicat că:

- în practica judiciară, scoaterea copilului din țară reprezintă strămutarea (trecerea) de facto a copilului peste frontiera de stat a Republicii Moldova, iar scoaterea *ilegală* a copiilor din țară poate fi efectuată prin mai multe căi ilegale, în speță, inculpata folosind drept metodă de comitere a infracțiunii scoaterea copilului din țară în lipsa unor documente obligatorii;

- conform art.1 alin.(4) al Legii nr.269 din 09.11.1994 cu privire la ieșirea și intrarea în Republica Moldova, în cazul în care minorul pleacă să domicilieze în străinătate este necesar consimțământul, exprimat prin declarație a ambilor părinți, semnăturile cărora se legalizează notarial, iar în cazul altor reprezentanți legali - consimțământul acestora, exprimat prin decizie a autorității tutelare;

- potrivit art.30 Cod civil, domiciliul persoanei fizice este locul unde aceasta își are locuința statornică sau principală;

- din materialele cauzei penale rezultă că, până la 04.06.2018 nu a existat o hotărâre judecătorească prin care să se stabilească domiciliul copiilor pe teritoriul altui stat decât Republica Moldova, cu mențiunea că copiii își aveau domiciliul inclusiv pe teritoriul Republicii Moldova, unde au fost școlarizați în perioada anilor 2015 - 2018, nu a existat un acord al părinților cu privire la domiciliul copiilor, iar inculpata nu avea consimțământul tatălui de a stabili domiciliul copiilor pe teritoriul altui stat;

- faptul că, inculpata și copiii minori aveau domiciliul, inclusiv, înregistrat oficial, și pe teritoriul Republicii Moldova rezultă din declarațiile părții vătămate și din declarațiile martorilor, care au indicat că copiii au fost școlarizați la instituțiile de învățământ din Republica Moldova. Mai mult, și inculpata a confirmat că are viza de domiciliu, inclusiv pe teritoriul Republicii Moldova, împreună cu copiii minori;

- în speță, nu poate fi invocată lipsa unui careva act falsificat care ar permite scoaterea copilului minor din țară, deoarece potrivit rechizitoriului, inculpata a acționat în lipsa acordului părții vătămate Guțu Constantin de a scoate copilul din țară.

- intenția directă a inculpatei de a scoate copiii din țară cu scopul stabilirii domiciliului permanent în afara hotarelor Republicii Moldova, se dovedește prin litigiile din instanță și prin urgentarea perfectării pașapoartelor de călătorie a copiilor. Cunoașterea despre necesitatea acordului obligatoriu al celuilalt părinte, se confirmă și prin faptul că inculpata a depus cerere pentru a nu permite eliberarea actelor de călătorie internațională copiilor minori.

Astfel, prin fraudă și utilizarea posibilității de a perfecta actele de identitate ale minorilor în lipsa acordului celuilalt părinte, inculpata și-a realizat scopul criminal de a scoate ilegal copiii din țară, pentru impunerea domiciliului permanente a acestora pe teritoriul unui alt stat.

În același timp, hotărârea pronunțată de către autoritățile judiciare ale României, prin care s-a decis asupra autorității părintești exclusive a mamei Moglan Marina asupra copiilor minori, nu putea fi invocată în calitate de probă, din motiv că a fost pronunțată după data comiterii infracțiunii și nu a fost recunoscută, în mod corespunzător, ca fiind executorie pe teritoriul Republicii Moldova. Deci, era obligatorie deținerea acordului tatălui Guțu Constantin pentru a scoate copiii minori din țară în scopul stabilirii domiciliului pe teritoriul altei țări.

Însă, în speță, se atestă lipsa unui acord comun al părinților cu privire la locul de trai al copiilor minori și lipsa unui document executoriu din care să rezulte că domiciliul copiilor este stabilit în România, însă partea vătămată nu și-a dat acordul de a scoate și/sau stabili domiciliul copiilor pe teritoriul altui stat decât Republica Moldova.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 21 iunie 2022, apelurile au fost respinse, ca nefondate.

Instanța de apel a reținut că, prima instanță corect a stabilit circumstanțele de fapt și de drept, just concluzionând că inculpata urmează a fi achitată de sub învinuirea săvârșirii infracțiunii prevăzută de art.207 Cod penal, din motiv că fapta nu întrunește elementele infracțiunii, împrejurările date fiind constatate din probele administrate, apreciate prin prisma prevederilor art.101 Cod de procedură penală.

Astfel, instanța de apel a reținut că, inculpata Moglan Marina, la 04.06.2018, împreună cu copii minori XXXXXX XXXXXX XXXXXX născut la XXXXXX și XXXXXX XXXXXX XXXXXX, născută la XXXXXX, care dețin cetățenia Republicii Moldova și cetățenia României au plecat la domiciliul lor stabilit din 2012 - XXXXXX, XXXXXX XXXX, XXXXXX, XXXXXX, fără acordul fostului soț Guțu Constantin, cunoscând despre pronunțarea la 29 mai 2018 a deciziei Curții de Apel Chișinău, definitive și executorii, prin care s-a refuzat înapoierea copiilor minori la locul habitual de trai al acestora, prin punctul de trecere al frontierei de stat Leușeni-Albița, a traversat cu copii minori din Republica Moldova, în România. Conchide instanța de apel că, acțiunile incriminate inculpatei nu și-au găsit confirmare, iar învinuirea de scoatere a copiilor din țară, în lipsa unor documente obligatorii nu a fost probată, în speță, nefiind demonstrată prezența laturii obiective și a laturii subiective a infracțiunii prevăzute la art.207 Cod penal.

Inculpatei i-a fost incriminată acțiunea de scoatere a copilului din țară, care presupune strămutarea/trecerea de facto a copiilor peste frontiera de stat a Republicii Moldova, într-o oricare altă țară străină, acțiune ce poate fi realizată prin scoaterea copilului din țară în baza unor acte false sau pe altă cale ilegală.

Prin „acte” se înțeleg actele de identitate care este documentul oficial, eliberat de autoritatea competentă, care atestă identitatea, statutul juridic și, după caz domiciliul sau reședința titularului și în contextul infracțiunii incriminate, în calitate de acte se rețin: a) declarația legalizată notarial al reprezentantului legal al minorului care iese din Republica Moldova privind desemnarea însoțitorului acestui minor; b) actul de înmatriculare la instituția de învățământ dintr-un alt stat a minorului (elev sau student), având împlinită vârsta de 14 ani, care este înmatriculat la studii într-o asemenea instituție de învățământ, care iese din Republica Moldova; c) declarația eliberată de unul dintre părinți, autentificată notarial, care conține consimțământul acestuia pentru ieșirea din Republica Moldova a minorului (elev sau student), care a împlinit vârsta de 14 ani și care este înmatriculat la studii într-o instituție de învățământ dintr-un alt stat; d) consimțământul, exprimat prin declarație, al ambilor părinți ale căror măhuri se legalizează notarial, în cazul în care minorul pleacă să domicilieze în străinătate; consimțământul, exprimat prin decizie a autorității tutelare, al reprezentanților legali ai minorului, în cazul în care minorul pleacă să se domicilieze în străinătate etc.

Fără a falsifica vreun act specificat, inculpata legal a traversat hotarele Republicii Moldova împreună cu copii minori, în baza pașapoartelor legal deținute. Totodată, în acțiunile inculpatei nu a fost identificată altă cale ilegală de scoaterea copilului din țară, care presupune trecerea copilului peste frontiera Republicii Moldova, ocolind controlul documentelor legate de trecerea, ori tăinuind copilul în locuri speciale pregătite sau adoptate în acest scop, sau trecerea copilului peste frontiera de stat prin alte locuri.

Subsecvent, a fost stabilit că în acțiunile inculpatei lipsește latura subiectivă a infracțiunii incriminate, care se caracterizează prin vinovăție sub formă de intenție directă, urmată de un motiv care pot fi divers, răzbunare, interes material sau dorință de a scăpa de victimă, etc.

Potrivit rechizitoriului, drept metodă de comitere a infracțiunii, inculpata a folosit scoaterea copilului din țară - în lipsa unor documente obligatorii.

Conform art.1 alin.(4) al Legii nr.269 din 09.11.1994 Cu privire la ieșirea și intrarea în Republica Moldova, în cazul în care minorul pleacă să domicilieze în străinătate este necesar consimțământul, exprimat prin declarație, al ambilor părinți ale căror semnături se legalizează notarial, iar în cazul altor reprezentanți legali - consimțământul acestora, exprimat prin decizie a autorității tutelare.

Totodată, domiciliul persoanei fizice este locul unde aceasta își are locuința statornică sau principală și acesta se păstrează atâta timp cât persoana nu și-a stabilit un alt domiciliu. Articolul 40 alin.(1) Cod civil prevede că domiciliul minorului în vârstă de până la 14 ani este la părinții săi sau la acel părinte la care locuiește permanent. Însă, nu au fost prezentate probe din care ar rezulta intenția inculpatei de a scoate ilegal minorii din țară - pentru a le stabili un alt domiciliu într-o țară străină, copiii având deja domiciliu stabilit în România, unde au locuit din anul 2012, fiind cetățeni cu dublă cetățenie, iar în cazul în care copiii merg la domiciliu stabilit deja, nu se solicită acordul vizat notarial al ambilor părinți.

Deci, inculpata nu a folosit nici o cale ilegală de scoatere a minorilor din țară și nu a fost demonstrată intenția acesteia la comiterea a careva ilegalități.

În asemenea împrejurări, prin acțiunile sale, inculpata, a acționat în conformitate cu prevederile legii și nu a depășit limitele drepturilor sale, or aceasta a relatat că la 04.06.2018 a perfectat pe numele minorilor pașapoarte biometrice, prezentând ÎS „CRIS Registru” actele solicitate, inclusiv încheierea Judecătoriei Chișinău din 16.12.2017 prin care s-a recunoscut și încuviințat spre executare sentința civilă Iași din 14.05.2015, de stabilire a domiciliului copiilor minori cu mama. Mai mult, prin sentința civilă Iași România nr.7069/2018 din 13.06.2018, s-a dispus ca exercitarea autorității părintești față de minorii Xxxxxx xxxxxx xxxxxx și Xxxxxx xxxxxx xxxxxx să se facă exclusiv de către mama lor Moglan Marina.

Referitor la faptul că, inculpata a depus cererea de obținere a pașapoartele biometrice pe numele copiilor minori la 31.05.2018, la două zile de la pronunțarea la 29.05.2018 a deciziei Curții de Apel Chișinău, definitive și executorii, prin care s-a refuzat înapoierea copiilor minori la locul habitual de trai al acestora în România, xxxxxx, xxxxxx xxxx, xxxxxx xxxxxx , iar ulterior a modificat termenul de examinare a cererilor de eliberare a pașapoartelor la 04.06.2018 de eliberarea documentelor în termen de 3 ore, se atestă că - circumstanțele de modificare a termenului de obținere a pașapoartelor, precum și neexecutarea hotărârii judecătorești civile, nu se regăsesc în componenta infracțiunii prevăzută la art.207 Cod penal.

Potrivit art.3 alin.(2) din Legea nr.269-XIII din 09.11.1994, în cazul părinților aflați în divorț, declarația din care să rezulte acordul pentru eliberarea pașaportului copilului, se depune în scris de părintele căruia i-a fost încredințat minorul prin hotărârea instanței de judecată definitivă și irevocabilă persoanei responsabile din cadrul subdiviziunii ASP sau autentificată notarial cu enumerarea actelor prezentate la cererea de eliberarea a pașapoartelor.

Totodată, potrivit declarațiilor inculpatei, de către Guțu Constantin, în mod oficial, nu a fost formulat un dezacord față de deplasarea ei cu copii peste hotarele Republicii Moldova, precum și nu i-au fost aduse la cunoștință careva acte de executare a deciziei Curții de Apel Chișinău din 29.05.2018, care a fost casată prin decizia Curții Supreme de Justiție din 04.04.2019, fiind menținută hotărârea Judecătoriei Chișinău din 05.04.2018 de înapoiere a copiilor minori la locul lor habitual de trai în România.

Prin urmare, obiectul litigiului privind faptul că ambii părinți, deținând dubla cetățenie, își asumă obligația de întreținere și educare a copiilor minor în țări diferite, nu dovedește că inculpa a comis infracțiunea prevăzută la art.207 Cod penal, inculpata exercitându-și dreptul de autoritate părintească, stipulat în hotărârea irevocabilă de divorț a Judecătoriei Iași.

De altfel, organul de urmărire penală nu a examinat probele complex și obiectiv reieșind și din faptul la 26.11.2018 lui Moglan Marina i-a fost adusă la cunoștință învinuirea în baza art.207 Cod penal, iar la 04.01.2019, i-au fost prezentate materialele de urmărire penală, cu întocmirea rechizitoriului, fără să se țină cont de dovada contestării deciziei Curții de Apel Chișinău din 29.05.2018; dovada primirii spre examinare a recursului împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 29.05.2018; sentința civilă Iași România nr.7069/2018 din 13.06.2018, prin care s-a dispus ca exercitarea autorității părintești față de minorii Xxxxxx și Xxxxxx să se facă exclusiv de către mama lor Moglan Marina; copia dispozitivului hotărârii Judecătoriei Chișinău din 27.07. 2018, dosar nr.2-541/16 prin care s-a respins ca neîntemeiată cererea de chemare în judecată formulată de C. Guțu, privind schimbarea domiciliului copiilor minori; copia declarației notariale din 22.06.2018 prin care se certifică că copii minori Xxxxxx și Xxxxxx se află împreună cu mama lor la adresa xxxxxx, xxxxx xxxxx, xxxxx xxxxxx.

Instanța de apel a concluzionat că alegațiile apelanților sunt declarative și au constituit

obiectul de studiu al primei instanțe, fiind analizate și apreciate corespunzător, iar din materialele cauzei rezultă că Guțu Constantin și Moglan Marina dețin dublă cetățenie, au desfăcut căsătoria în România, xxxxxx. Potrivit hotărârii Judecătorei Iași, România din 14.05.2014, recunoscută și încuviințată spre executare pe teritoriul Republicii Moldova, definitivă din data de 18.12.2017, după pronunțarea divorțului copiii au fost lăsați în grija mamei Moglan Marina, adică fiind determinat domiciliul lor cu mama.

Conform hotărârii pronunțate, Guțu Constantin, tatăl copiilor minori, și-a exprimat expres acordul pentru domicilierea copiilor cu mama lor Moglan Marina, ultima fiind stabilită cu traiul în România, deci copiii Xxxxxx xxxxxx xxxxxx, Xxxxxx xxxxxx xxxxxx dețin cetățenie română și sunt stabiliți cu domiciliul în România, xxxx, începând cu anul 2012 - împrejurări confirmate prin înscrisurile anexate la materialele dosarului.

Aceste circumstanțe impun concluzia că, Moglan Marina nu a fost obligată să ceară permisiunea lui Guțu Constantin de a merge cu copii la domiciliul lor, care deja era stabilit.

Totodată, potrivit art.387 alin.(2) pct. 1) Cod de procedură penală, în cazul când se adoptă o sentință de achitare, instanța respinge acțiunea civilă dacă nu s-a constatat existența faptei infracționale incriminate, împrejurări ce condiționează respingerea acțiunii civile înaintate.

5. Procurorul, invocând temeiurile pentru recurs prevăzute la art.427 alin.(1) pct. 6) Cod de procedură penală, contestă decizia instanței de apel și solicită casarea acesteia, cu dispunerea rejudecării cauzei în instanța de apel.

În motivarea recursului declarat, invocă:

- decizia instanței de apel de menținere a sentinței de achitare a inculpatei este neîntemeiată și urmează a fi casată, deoarece instanța de apel nu a depus efortul necesar pentru a nu lăsa nici un aspect al complexului faptic nestabilit, mergând pe ideea preconcepută a instanței de fond privind nevinovăția inculpatei;

- instanța de apel nu a luat măsurile necesare pentru ca probele acuzării să fie cercetate și apreciate la justa lor valoare, provocând o stare de incertitudine și neclaritate cu privire la soluția adoptată, or, criticile invocate referitor la probele aduse în sprijinul învinuirii imputate inculpatei, sunt expuse deficitar și selectiv preluate din soluția instanței de fond;

- soluția de achitare s-a bazat doar pe declarațiile inculpatei, fără a fi luate în considerație toate probele acuzării, iar instanța de apel le-a apreciat eronat, fiind respinsă puterea de acuzare fără o motivare plauzibilă sau bazată pe probe ce ar combate învinuirea incriminată inculpatei, astfel fiind încălcate prevederile art.101 alin.(1) Cod de procedură penală.

- instanțele de fond au omis declarațiile părții vătămate, martorilor și probele acuzării, adoptând o hotărâre reieșind parțial din declarațiile inculpatei și argumentele apărării.

Consideră că, probele administrate, cercetate în instanța de fond și verificate în instanța de apel, în conformitate cu art.415 alin.(2¹) Cod procedură penală, dovedesc pe deplin vinovăția inculpatei și faptul că acțiunile acesteia cuprind elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art.207 Cod penal - scoaterea copilului din țară pe o cale ilegală, în scopuri altele decât cele indicate la art.206.

Apreciază ca fiind greșite concluziile instanțelor de fond, motivarea fiind în contradicție cu probelor administrate, bazată exclusiv pe acceptarea poziției și argumentelor apărării și interpretarea pe care a dat-o aceasta probelor acumulate.

Mai mult, soluția de achitare se axează pe ideea că - *în ședința de judecată nu s-au confirmat acțiunile ilegale incriminate inculpatei*, fără a fi indicate motivele respingerii

probelor acuzării și acceptării probelor apărării.

Concluzia instanțelor de fond că „*Acțiunile inculpatei Moglan Marina nu pot fi încadrate conform prevederilor art.207 Cod penal, ori fapta săvârșită de ea, este lipsită de latura obiectivă și subiectivă a infracțiunii. ... inculpata nu a folosit nici un mijloc enumerat mai sus pentru comiterea infracțiunii imputate, deoarece aceasta legal fără a falsifica vreun act specificat mai sus, a traversat împreună cu copiii minori ..., hotarele Republicii Moldova, și anume, în baza pașapoartelor legal deținute.... trecerea copilului peste frontiera vamală a Republicii Moldova, ocolind controlul documentelor legate de trecerea, ori tăinuind copilul în locuri speciale pregătite sau adoptate în acest scop, sau trecerea copilului peste frontiera de stat prin alte locuri care, la fel, n-a fost identificat ca mijloc de comiterea a infracțiunii imputate inculpatei*” este eronată, inculpatei fiindu-i incriminată scoatere ilegală din țară a copiilor *în lipsa unor documente obligatorii* – consimțământul exprimat prin declarația ambilor părinți ale căror semnături se legalizează notarial.

Instanțele de fond nu au motivat absența acestei declarații asupra mamei la ieșirea din Republica Moldova, deși aceasta a afirmat faptul că *...din România ea, ca mamă, nu poate părăsi teritoriu fără acordul celuilalt părinte, echivalentul în Republica Moldova nu există...*, circumstanțe care confirmă că aceasta conștientiza deținerea documentului indicat și intenția directă a inculpatei de scoatere ilegală a copiilor minori în absența documentului obligatoriu - declarația autentificată notarial a celuilalt părinte.

Totodată, au fost interpretate greșit prevederile art.207 Cod penal, instanțele neexpunând modalitatea săvârșirii infracțiunii prin scoaterea ilegală a copiilor în absența documentelor obligatorii, fiind indiscutabil faptul că latura obiectivă a infracțiunii comise se exprimă prin acțiuni care constau în *scoaterea ilegală din Republica Moldova*, dar nu prin trafic de copii, după cum este expus în decizie. Aceste inexactități indică asupra adoptării premeditate a soluției de achitare a inculpatei.

Mai mult, instanțele de fond nu fac referire la art.1 alin.(4) din Legea cu privire la ieșirea și intrarea în Republica Moldova, la respingerea probelor acuzării, interpretând în general că *copilul poate ieși de pe teritoriul țării în baza buletinului de identitate sau a pașaportului*, or, se incriminează acțiunile ilegale ale mamei copiilor minori.

Pe de altă parte, potrivit jurisprudenței naționale în ce privește aplicarea art.207 Cod penal de către instanțele naționale, absența actului obligatoriu indicat - este suficientă pentru pronunțarea hotărârilor de condamnare în spețe similare.

Consideră contrare învinuirii formulate și probelor administrate concluziile instanțelor de fond privind lipsa în acțiunile inculpatei a laturii subiective a infracțiunii, deoarece nu a fost demonstrată cu certitudine intenția inculpatei de a scoate ilegal minorii din țară pentru a le stabili un alt domiciliu în o țară străină, copiii având deja domiciliu stabilit în România, unde au locuit din anul 2012, fiind cu dublă cetățenie, iar în asemenea caz nu era necesar acordul vizat notarial al ambilor părinți.

Intenția directă a inculpatei rezultă din faptul depunerii cererii de perfectare a pașapoartelor copiilor minori la 31.05.2018, la 2 zile de la pronunțarea deciziei Curții de Apel din 29.05.2018, prin care s-a refuzat restituirea copiilor la locul habitual în România și, ulterior, depunerea la 04.06.2018 a cererii de modificare a termenului comenzii și eliberare a pașapoartelor în termen de 3 ore, aceasta ignorând inclusiv deciziei instanței de apel. Mai mult, în situația în care inculpata cunoștea despre necesitatea prezentării acordului celuilalt părinte

la scoaterea copiilor din România, situație care urma să fie aplicată și la ieșirea cu copiii din Republica Moldova este evidentă intenția directă de a scoate copiii din țară fără acordul celuilalt părinte, deci, ilegal, iar argumentele apărării, însușite în totalitate de instanță și redacte în decizie, sunt improprii, or, nu este relevant faptul că copiii aveau cetățenia și au domiciliat atât în România, cât și în Republica Moldova, prezentând importantă că aceștia în perioada anului 2015 - 04 iunie 2018, au domiciliat și au fost înmatriculați la studii în Moldova. Anume aceste circumstanțe au fost reținute la emiterea deciziei prin care s-a refuzat restituirea copiilor la locul lor habitual de trai, precum și interesul superior al copilului, după cum acesta rezultă din tratatele internaționale la care Republica Moldova este parte.

Menționează că, instanțele de fond eronat au acordat valoare hotărârilor judecătorești pronunțate în România, justificând acțiunile inculpatei de încălcare a hotărârilor judecătorești definitive și executorii pronunțate în Republica Moldova, concomitent, fiind încălcate și prevederile art.325 Cod de procedură penală, invocând la motivarea soluției, probe care nu existau la momentul consumării infracțiunii - 04 iunie 2018, decizia Curții Supreme de Justiție din 04.04.2019.

De altfel, în momentul comiterii infracțiunii - 04 iunie 2018, decizia Curții de Apel Chișinău din 29.05.2018 era definitivă și executorie, iar caracterul infracțional al faptei nu este afectat de hotărârile pronunțate ulterior de instanțele civile, cu atât mai mult de cele pronunțate în România și care nu au fost examinate complex și obiectiv, nefiind indicată care este valoarea probantă a acestora, circumstanțe care indică direct că decizia adoptată este una neîntemeiată.

Subiectivismul instanțelor în raport cu partea apărării rezultă și din afirmația că, inculpatei i s-a adus la cunoștință învinuirea la data de 26.11.2018, iar la data de 04.01.2019 s-au prezentat materialele de urmărire penală, cu întocmirea rechizitoriului, fără a se ține cont de materialele prezentate de apărare. Contrar aprecierii instanței, procurorul nu a admis nici o abatere de la normele procesual-penale, iar învinuita și apărătorul acesteia au refuzat a se prezenta la procuror pentru prezentarea materialelor în mod neîntemeiat o perioadă îndelungată de timp, conduita rău intenționată a părții apărării nefiind imputabilă procurorului, mai ales luând în considerare că toate cererile de amânare a acțiunilor procesuale cu învinuita și apărătorul au fost anexate la cauza penală, urmând ca instanța de judecată să dea apreciere actelor anexate de către apărător.

Totodată, instanțele de fond au invocat eronat că, *aceste circumstanțe de modificare a termenului de obținere a pașapoartelor, precum și de neexecutare a hotărârii judecătorești civile, nu se regăsesc în componența de infracțiune prevăzute de art.307 Cod penal*, deoarece inculpatei i s-a incriminat săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.207 Cod penal - scoaterea ilegală a copiilor din țară, iar modificarea termenului de perfectare a pașaportului a fost invocată de către procuror pentru a proba intenția directă a inculpatei la scoaterea copiilor din țară - conștientizarea caracterului prejudiciabil al acțiunii sale, prevederea de către aceasta a urmărilor prejudiciabile a acțiunii și urmărirea conștientă a survenirii acestor urmări, nefiind invocată ca făcând parte din componența de infracțiune prevăzută de art.207 Cod penal.

În concluzie, consideră că probele administrate confirmă caracterul prejudiciabil al acțiunilor inculpatei care, cunoscând că nu deține declarația autenticată notarial a tatălui copiilor - fostul soț Guțu Constantin, obținută în condițiile legii și care este un document obligatoriu, a părăsit teritoriul Republicii Moldova, plecând să domicilieze peste hotare cu copiii minori, la data de 04.06.2018, realizând prin acțiunile sale latura obiectivă și subiectivă

a infracțiunii. Acestea fiind în măsură să combată concluzia instanțelor de fond că, fapta inculpatei nu întrunește elementele infracțiunii prevăzute de art.207 Cod penal.

Mentținând sentința de achitare, instanța de apel a acceptat doar probele în favoarea inculpatei, ignorând probele acușării, argumentele pe care se întemeiază concluziile instanței de judecată fiind neargumentate, nefiind indicate motivele admiterii sau respingerii probelor.

Prin urmare, instanța de apel nu a clarificat circumstanțele relevante în cauză și a adoptat o soluție neargumentată, decizia pronunțată urmând a fi casată, or, situația echivalează cu nerezolvarea fondului apelului, instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel și hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția.

5.1. Avocatul Dumneanu Radu, în numele părții vătămate Guțu Constantin, invocând temeiurile pentru recurs prevăzute la art.427 alin.(1) pct. 6), 8) Cod de procedură penală, contestă decizia instanței de apel și solicită casarea acesteia.

În motivarea recursului declarat, menționează că prin hotărârile adoptate s-a dispus achitarea inculpatei, pe motiv că în acțiunile ei nu a fost întrunită latura obiectivă și cea subiectivă a infracțiunii.

Consideră că, pentru a dispune achitarea inculpatei instanțele de fond au operat cu argumente contradictorii, contrare circumstanțelor reale ale cauzei.

Astfel, contrar legislației naționale, care indică expres că schimbarea domiciliului copiilor minori în afara teritoriului Republicii Moldova este posibilă doar în baza acordului ambilor părinți, iar în lipsa acordului, în baza hotărârii instanței de judecată, instanța de fond a stabilit că „...*inculpata Moglan Marina, la 04.06.2018, împreună cu copiii minori..., care dețin atât cetățenia Republicii Moldova, cât și cetățenia României, au plecat la domiciliul lor stabilit din 2012 în or. Iași, ..., fără acordul fostului soț Guțu Constantin, cunoscând despre pronunțarea la 29.05.2018 a deciziei Curții de Apel Chișinău, definitive și executorie, prin care s-a refuzat înapoierea copiilor minori la locul habitual de trai al acestora, ...*”. Stabilind că, copii au fost scoși de pe teritoriul Republicii Moldova la pretinsul domiciliu stabilit în România, instanțele au indicat că - „*Acțiunile inculpatei Moglan Marina nu pot fi încadrate conform prevederilor art.207 Cod penal, ori fapta săvârșită de către ea este lipsită de latura obiectivă și subiectivă a infracțiunii*”.

Ulterior, stabilind că, potrivit legii, era necesar acordul celui de al doilea părinte pentru a scoate copilul din Republica Moldova, pentru a-i stabili domiciliul în altă țară, instanțele au indicat că „*În speță, inculpata nu a folosit nici un mijloc enumerat mai sus pentru comiterea infracțiunii imputate, deoarece aceasta legal, fără a falsifica vreun act specificat mai sus, a traversat împreună cu copiii minori ..., hotarele Republicii Moldova...La fel, este de menționat că în acțiunile inculpatei lipsește latura subiectivă a infracțiunii incriminate, deoarece aceasta se caracterizează în primul rând prin vinovăție sub formă de intenție directă,...*”.

Pentru a justifica trecerea frontierei de stat a Republicii Moldova cu copiii minori, în scopul domiciliării în continuare cu aceștia pe teritoriul României, instanța de fond a invocat faptul că, nu a fost demonstrată intenția inculpatei de a scoate ilegal minorii din țară pentru a le stabili un alt domiciliu în o țară străină ... *în cazul unde copiii merg la domiciliu stabilit deja în așa caz nu se solicită acordul vizat notarial al ambilor părinți.*

Soluția de achitare a inculpatei a fost fondată inclusiv pe sentința civilă din 13.06.2018 emisă de autoritățile judiciare din România, prin care ar fi fost dispusă exercitarea autorității părintești față de copiii minori în mod exclusiv de către mama Moglan Marina.

Deși între soții Guțu Constantin și Moglan Marina pe rolul instanțelor existau mai multe litigii civile referitor la schimbarea domiciliului copiilor minori, instanța de fond eronat a

considerat că *careva dezacorduri formulate în mod oficial de către Guțu Constantin privind dezacordul acestuia cu dânsa să se deplaseze cu copiii peste hotarele Republicii Moldova nu i-au fost comunicate, precum și nu i-au fost aduse la cunoștință careva acte de executare a deciziei Curții de Apel Chișinău din 29.05.2019.*

La rândul ei, instanța de apel, dispunând menținerea sentinței contestate, a indicat că în acțiunile inculpatei nu au fost întrunite elementele constitutive ale infracțiunii, din motiv că, la scoaterea copiilor din țară nu ar fi fost utilizat un document falsificat, deși, în partea descriptivă a deciziei a menționat expres că inculpatei i-a fost incriminat faptul că, împreună cu copii minori au plecat la domiciliu în România, *fără acordul fostului soț.*

Contrar afirmațiilor inculpatei că locul de trai al copiilor ar fi fost stabilit prin hotărâri judecătorești în România, potrivit materialelor cauzei penale, la data de 04.06.2018, nu exista nici o hotărâre judecătorească definitivă și executorie din care ar rezulta dreptul acesteia de a scoate copiii minori de pe teritoriul Republicii Moldova, pentru stabilirea domiciliului permanent în România. Inclusiv la acel moment între părinții copiilor nu exista nici un acord cu privire la domiciliul permanent al acestora, ultimii având domiciliu permanent pe teritoriul Republicii Moldova, fiind școlarizați în instituțiile de învățământ din țară, împrejurări ce denotă că inculpata a scos ilegal și conștient, în lipsa acordului tatălui, copiii minori pentru domiciliere permanentă în România.

Practica Curții Supreme de Justiție în cauze similare menționează că scoaterea copilului din țară reprezintă strămutarea (trecerea) de facto a copilului peste frontiera de stat a Republicii Moldova într-o oricare altă țară străină, relevantă în acest sens fiind decizia nr. 1ra-245/2016 din 16.02.2016, potrivit căreia în calitate de metode de săvârșire a scoaterii ilegale a copiilor din țară a reținut inclusiv scoaterea copiilor din țară în lipsa unor documente obligatorii.

Aceleași raționamente sunt aplicabile și în speță, fiind stabilit că până la data de 04.06.2018 nu a existat o hotărâre judecătorească prin care să se stabilească domiciliul copiilor pe teritoriul altui stat decât Republica Moldova, unde au fost școlarizați în perioada anilor 2015 - 2018, totodată, nu a existat un acord al părinților cu privire la domiciliul copiilor, iar inculpata nu avea consimțământul tatălui de a stabili domiciliul copiilor pe teritoriul altui stat.

Totodată, intenția directă a inculpatei de a scoate copiii din țară cu scopul de a le stabili domiciliul permanent în afara hotarelor Republicii Moldova este dovedită prin litigiile avute cu Guțu Constantin, cât și prin urgentarea perfectării pașapoartelor de călătorie ale copiilor, iar cunoașterea despre caracterul obligatoriu al acordului celuilalt părinte se confirmă prin faptul că inculpata a depus o cerere la autoritățile competente pentru a nu permite eliberarea actelor de călătorie internațională copiilor minori.

Astfel, prin fraudă și utilizarea posibilității de a perfecta actele de identitate ale minorilor în lipsa acordului celuilalt părinte, inculpata și-a realizat scopul criminal de a scoate ilegal copiii din țară, pentru impunerea domicilierei permanente a acestora pe teritoriul unui alt stat.

Mai mult, sentința civilă pronunțată de către autoritățile judiciare ale României, prin care s-a decis asupra autorității părintești exclusive ale mamei Moglan Marina asupra copiilor minori, nu putea fi reținută în calitate de probă, din motiv că a fost pronunțată după data comiterii infracțiunii și nu a fost recunoscută ca fiind executorie pe teritoriul Republicii Moldova, respectiv, era obligatoriu acordul tatălui Guțu Constantin pentru a scoate copiii minori din țară în scopul stabilirii domiciliului pe teritoriul altei țări.

Deși, în cererea de apel a fost indicat expres că, fapta incriminată inculpatei a fost

scoaterea copiilor minori din țară în scopul stabilirii domiciliului permanent pe teritoriul unei alte țări, în lipsa acordului tatălui – declarație autenticată notarial, instanța de apel a reținut o altă stare de fapt decât cea imputată prin rechizitoriu, decizia de achitare fiind argumentată prin afirmația că inculpata, legal, fără a falsifica vreun act, a traversat frontiera Republicii Moldova împreună cu copiii minori.

Concluzia privind lipsa laturii subiective a infracțiunii în acțiunile inculpatei care, raportată la afirmațiile acesteia că ar fi mers cu copiii la domiciliul stabilit anterior, în 2012 în România, reprezintă o distorsionare a circumstanțelor de fapt, la materialele cauzei penale lipsind probe din care să rezulte că foștii soți Guțu Constantin și Moglan Marina ar fi stabilit în anul 2012 domiciliul copiilor în România.

6. În conformitate cu prevederile art.431 alin.(1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, avocatul Bodișteanu Dorina, în numele inculpatei, a depus referință asupra recursurilor declarate, solicitând ca acestea să fie declarate inadmisibile, ca fiind vădit neîntemeiate.

Consideră că, erorile de drept invocate de recurenți nu și-au găsit confirmare, iar instanța de apel, la examinarea cauzei, a respectat prevederile art.art.414 alin.(1), (5), 417 alin.(8) Cod de procedură penală, pronunțând-se asupra tuturor motivelor invocate în apelurile declarate și oferind răspuns la toate argumentele înaintate.

Instanțele de fond au dat o apreciere corectă probelor administrate, stabilind că inculpata a acționat legal și nu a depășit limitele drepturilor sale. Astfel, la perfectarea pașapoartelor biometrice ale minorilor nu era necesar acordul tatălui, iar prin sentința civilă Iași din mai 2014, recunoscută spre executare pe teritoriul Republicii Moldova (hotărârea Judecătoriei Centru, mun. Chișinău din 06.12.2016), domiciliu copiilor minori a fost stabilit cu mama, iar la 04.06.2018, aceștia au traversat frontiera republicii Moldova și au plecat la locul habitual de trai în România, nu într-un stat străin, după cum prevede art.207 Cod penal.

Susține că, nu corespunde criteriilor de admisibilitate a recursului afirmația despre încălcarea prevederilor art.427 alin.(1) pct. 6) Cod de procedură, din motiv că instanța de apel nu a respectat prescripțiile art.101 Cod de procedură, la examinarea cauzei.

Apreciază ca fiind declarative și fără suport legal afirmațiile acuzării privind efectuarea analizei componenței de infracțiune prevăzută la art.207 Cod penal, prin realizarea expunerii parțiale și subiective a teoriei dreptului penal, în scopul justificării soluției de achitare, poziția procurorului prezentând deducții subiective, care nu cad sub incidența nesoluționării chestiunilor de drept sub aspectul art.427 alin.(1) pct. 6) Cod de procedură.

Totodată, invocarea temeiului prevăzut la art.427 alin.(1) pct. 8) Cod de procedură, din recursul avocatului părții vătămate este lipsită de sens, deoarece o sentință de condamnare nu poate fi contestată prin prisma acestui temei.

7. Examinând admisibilitatea recursurilor, în raport cu materialele cauzei, completul de judecată concluzionează că acestea urmează a fi declarate inadmisibile.

Conform prevederilor Legii nr.246 din 31.07.2023 în vigoare din 01 septembrie 2023, pentru modificarea unor acte normative (modificarea cadrului normativ conex reformei Curții Supreme de Justiție), art.XI alin.(3), recursurile depuse la Curtea Supremă de Justiție până la data intrării în vigoare a prezentei legi vor fi examinate în baza temeiurilor în vigoare la data depunerii recursului.

În conformitate cu art.432 alin.(2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea

părților, în baza materialelor din dosar, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că recursul este vădit neîntemeiat.

Reieșind din conținutul recursurilor declarate, completul de judecată reține că, decizia instanței de apel este criticată sub aspectul soluției de achitare a inculpatei, procurorul invocând temeiurile de casare prevăzute la art.427 alin.(1) pct. 6) Cod de procedură penală, potrivit căruia hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel când instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, iar avocatul Dumneanu Radu face trimitere la prezența erorilor de drept prevăzute la art.427 alin.(1) pct. 6), 8) Cod de procedură penală.

Verificând alegațiile recurenților, în raport cu actele cauzei, instanța de recurs conchide că acestea sunt neîntemeiate, or, instanța de apel la adoptarea soluției, a respectat prevederile legale, adoptând o soluție corectă și întemeiată.

Astfel, împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârii contestate, inclusiv cele reproduse în pct.4. din prezenta decizie, relevă în mod concludent că la examinarea cauzei instanța de apel a respectat prevederile art.art.414 alin.(1), (5), 417 alin.(1) pct. 8) Cod de procedură penală și întemeiat a constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind învinuirea formulată inculpatei, în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, prin prisma cumulului de probe anexate la dosar, fiecare probă fiind apreciată în conformitate cu prevederile art.101 alin. (1) Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu – din punct de vedere al coroborării lor, corect dispunând achitarea acesteia de sub învinuirea comiterii infracțiunii prevăzute la art.207 Cod penal, pe motiv că fapta nu întrunește elementele infracțiunii, indicând argumentat și detaliat motivele pentru care a respins probele acuzării, instanța de apel pronunțându-se asupra tuturor motivelor invocate în apelurile declarate.

Totodată, se reține că motivele invocate în recursurile de pe rol au constituit deja obiect de examinare în instanța de apel, fiind oferite răspunsuri argumentate în acest sens (pct.4. din decizie), iar o altă opinie asupra probelor și circumstanțelor pricinii, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei.

Ce ține de temeiul menționat de procuror, prevăzut de art.427 alin.(1) pct. 6) Cod de procedură penală - *instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel*, completul de judecată atestă că, este invocat de recurenți în mod absolut declarativ, fiind omisă în totalitate argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens. Or, indicând la prezența acestei erori judiciare, acuzarea nu a motivat care sunt considerentele ce permit afirmația că instanța de apel nu a rezolvat fondul apelurilor și asupra căror argumente ale apelanților nu s-a expus instanța de apel.

În aceste condiții, completul de judecată nu este în drept de a completa din oficiu motivele pe care s-ar întemeia o cerere de recurs, or potrivit art.24 alin.(2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii.

Pe lângă aceasta, este neclară și contradictorie cu circumstanțele cauzei, solicitarea avocatului Dumneanu Radu privind casarea deciziei în temeiul art.427 alin.(1) pct. 8) Cod de procedură penală, potrivit căruia hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a

repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel - când nu au fost întrunite elementele infracțiunii sau instanța a pronunțat o hotărâre de condamnare pentru o altă faptă decât cea pentru care condamnatul a fost pus sub învinuire, cu excepția cazurilor reîncadrării juridice a acțiunilor lui în baza unei legi mai blânde, deoarece aceste temeuri nu sunt incidente în cazul pronunțării unei sentințe de achitare.

Analizând textul deciziei atacate în coraport cu motivele invocate de recurenți, completul de judecată atestă că, instanțele de fond s-au expus argumentat și motivat, bazându-și just soluția din hotărâri, iar instanța de recurs, în virtutea corectitudinii acestei motivări, pentru a evita repetări inutile, o acceptă și-o însușește, fapt ce vine în corespundere cu jurisprudența CtEDO, care în pct.37 al hotărârii sale în cauza *Albert vs. România* din 16.02.2010, statuează că art.6 §1 din CEDO, deși obligă instanțele să își motiveze deciziile, acest fapt nu poate fi înțeles ca impunând un răspuns detaliat pentru fiecare argument (*Van de Hurk vs Olanda*, 19 aprilie 1994, pct.61), cu toate acestea noțiunea de proces echitabil necesită ca o instanță internă, fie prin însușirea motivelor furnizate de o instanță inferioară, fie prin alt mod, să fi examinat chestiunile esențiale supuse atenției sale.

Reieșind din concepția Curții Europene, art.6 § 1 nu impune motivarea detaliată a deciziei unei instanțe de recurs care, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge un recurs ca fiind „lipsit de șanse de succes” (cauza *Van de Hurk v. Olanda*, nr. 16034/90 din 19 aprilie 1994, *Immeubles Groupe Kosser v. Franța*, nr.38748/97 din 9 martie 1999).

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent că instanța de apel nu a comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurenți, hotărârea contestată conține motive clare și legale pe care se întemeiază soluția, instanța de apel pronunțând-u-se asupra tuturor argumentelor și temeiurilor invocate.

În consecință, raportând situația reținută în cauză la prevederile art.432 alin.(2) Cod de procedură penală, instanța de recurs nu constată prezența erorilor de drept ce ar genera casarea hotărârii atacate și, prin urmare, se impune soluția inadmisibilității recursurilor declarate, ca fiind vădit neîntemeiate.

8. În corespundere cu art.432 alin.(1), (2) pct. 4) Cod de procedură penală, completul de judecată al Curții Supreme de Justiție

d e c i d e:

Inadmisibilitatea recursurilor declarate de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Tăut Dorina și de către avocatul Dumneanu Radu, în numele părții vătămate Guțu Constantin, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 21 iunie 2022, în cauza penală în privința inculpatei *Moglan Marina xxxxxx*, deoarece sunt vădit neîntemeiate.

Decizia este irevocabilă.

Președinte

Țurcan Anatolie

Judecători

Daguța Sergiu

Mânăscuță Igor